

danne forhold efter almindelige principper om offentlig påtale, uanset om den forurettede måtte ønske det.

Det følger af den foreslåede regel, at bortvisning kan besluttes uden anmodning fra den forurettede, hvis der er væsentlig risiko for, at medlemmer af husstanden udsættes for alvorlige overgreb. Bortvisning vil herefter for det første kunne ske, hvis der er en begrundet formodning om, at den forurettedes passivitet eller eventuelt udtrykte modvilje skyldes frygt eller lignende og derfor ikke er reel. For det andet vil der kunne træffes beslutning om bortvisning, hvis forurettede er et umyndigt barn eller i øvrigt en person, der er ude af stand til at varetage sine interesser. Det bør dog heller ikke være udelukket at bortvise i tilfælde, hvor forurettede er myndig, mentalt habil og giver udtryk for at foretrække et voldspræget samliv frem for en samlivsophævelse ved bortvisning. Det må imidlertid i sådanne ekstraordinære tilfælde være en forudsætning, at volden eller andre overgreb har antaget en sådan karakter, at politiet ikke med rimelighed kan undlade at gribe ind.

Stk. 2, 1. pkt., fastsætter, at der for bortvisning skal fastsættes en frist, der ikke kan overstige 4 uger.

Stk. 2, 2. pkt., giver mulighed for, at en afgørelse om bortvisning kan forlænges med indtil 4 uger ad gangen. Der er ikke fastsat nogen absolut længstetid for bortvisningen.

En afgørelse om forlængelse forudsætter, at de almindelige betingelser for bortvisning fortsat er til stede, jf. lovforslagets § 2. Proportionalitetsreglen i den foreslåede § 2, nr. 3, vil ved afgørelsen om forlængelse kunne indebære, at den tidsmæssige udstrækning af indgrebet i sig selv kan trække i retning af at skærpe kravene til grundlaget for bortvisningen.

En bortvisning bør ophæves, når betingelserne ikke længere er opfyldt. Parternes genoptagelse af samlivet må som udgangspunkt føre til, at bortvisningen ophører. Såfremt en genoptagelse af samlivet ikke er udtryk for frivillighed fra forurettedes side, bør en faktisk genoptagelse af samlivet dog ikke føre til bortvisningens ophør. I tilfælde, hvor bortvisning er sket i forbindelse med overgreb mod børn, må en genoptagelse af samlivet, som partneren er indforstået med, som det altovervejende udgangspunkt heller ikke føre til, at bortvisningen ophører. Hvis bortvisning er sket uden anmodning, er det udgangspunktet, at den bortviste ikke er berettiget til at opholde sig i boligen, og politiet kan umiddelbart fjerne den pågældende. Spørgsmålet om betydningen af genoptagelse af samlivet må i det hele afgøres efter en konkret vurdering.

Stk. 2, 3. pkt., indeholder et krav om, at fristens udløb udtrykkeligt anføres i afgørelsen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Stk. 1 fastslår, at afgørelser om bortvisning og forbud efter §§ 2 og 3 træffes af politimesteren (politidirektøren). Afgørelser om bortvisning og forbud efter §§ 2 og 3 underlægges retsplejelovens regler om strafferetsplejen, jf. lovforslagets § 9, og politimesterens (politidirektørens) afgørelse træffes således i medfør af dennes egenskab af anklagemyndighed.

Stk. 2, 1. pkt., fastslår, at det sociale udvalg skal underrettes om sagen senest samtidig med afgørelsen om bortvisning.

Med bestemmelsen skabes der en retlig forpligtelse for politimesteren til at underrette de sociale myndigheder om bortvisningen. Underrettelsespligten påhviler politimesteren og skal ses i lyset af, at afgørelser om bortvisning i almindelighed vil have udspring i alvorlige sociale problemer, samlivsproblemer, misbrugsproblemer mv. I forbindelse med bortvisning vil der derfor hyppigt være behov for at sætte ind med særlig social støtte over for den ene eller begge parter, hvorfor det sociale udvalg på det tidligst mulige tidspunkt bør underrettes om problemernes omfang med henblik på iværksættelse af eventuelle foranstaltninger.

Stk. 2, 2. pkt., fastsætter, at dokumenter og oplysninger i sagen vedrørende bortvisningen, herunder elektronisk lagrede data, skal videregives til det sociale udvalg. Der er således også en retlig forpligtelse for politimesteren til at videregive oplysninger og dokumenter i sagen. De dokumenter og oplysninger, som politimesteren skal videregive, skal være nødvendige for de sociale myndigheders behandling af sagen.

Der kan være tale om oplysninger og dokumenter om både den bortviste og den person, der bliver boende i det fælles hjem. Der vil hovedsageligt være tale om oplysninger og dokumenter i relation til bortvisningssagen, herunder afgørelsen om og begrundelsen for bortvisningen, samt politirapporter og eventuelt lægelige oplysninger.

Det forudsættes, at politimesteren som udgangspunkt forud for videregivelsen af oplysninger og dokumenter forsøger at få et samtykke fra de involverede personer, som oplysningerne og dokumenterne vedrører.

Stk. 3 regulerer den bortvistes adgang til at få efterprøvet politimesterens (politidirektørens) afgørelse om bortvisning ved domstolene. På grund af indgrebets særlige karakter foreslås en særlig let og hurtig adgang til domstolsprøvelse.